

На відкриття пам'ятника Котляревському

Панас Мирний

*На відкриття пам'ятника першому українському письменникові Іванові
Котляревському*

Упала заслона! й обличчя знайоме
Згори позирнуло на нас...
Се ж ти, наш Іване, кобзарський гетьмане.
Найперший співаче ти наш,

Що в голосну мову завів ріднее слово,
Оздобив віршами його
І людям на диво ти так жартовливо
Співав про Енея свого!

Усі реготались, аж за боки брались,
Хто жарти твої ті читав,
Й, жартуючи з нами, гіркими сльозами
Неправди людські виливав.

А потім до кону – всім проти закону –
Не панну шляхетну подав,
А просту дівчину нам вивів і – диво!
Її як живу змалював.

Від тяжкого горя и та недолі
Щеміло в нас серце не раз;
Як горох, ряснії, слізеньки дрібнії
Заливали очі у нас.

Таке-то, мисливий, земляче наш милий,
Таке з нами диво робив:
До простого слова та рідної мови
Ти перший своїх прихилив!

І з твого почину на всю Слов'янщину
Пішло наше слово гулять;

твої нащадки своїм рідним батьком
Тебе почали величать.

Почали робити твоє діло діти,
Бо віра свята їх кріпить,
Що родюче зерно проростать повинно,
Повинно буяти та жить.

І воно буяє, гілки розгортає
Та ширить коріння своє...
І по всьому краю з славою вінчає
Мення незабутнє твоє!

А щоб тая слава по всім світу стала –
Мистець тебе з глини зліпив
Й, виробивши форму, в облуду бронзову
Зразок твій навіки залив.

Й поставив на скелі з гори кам'яної,
Щоб видко було там стоять,
Й з тієї високості, немовби з помосту,
Країну свою оглядать...

Стій вічно, мисливий! і про Україну
Нагадуй повсякчас своїм,
Щоб не забували її та кохали,
Як ти її мову любив!